

Hoofdstuk 2

Zijn Eerste Visioen

1912 - 1916

CHARLES BRANHAM had genoeg geld bij zijn brief ingesloten, dat Ella een wagen kon huren voor de verhuizing. Ze had niet veel meer bezittingen in te laden dan haar drie bewegelijke jongetjes. New Albany lag meer dan 160 kilometer ten noorden van Burkesville. Omdat ze bijna moest bevallen, zag Ella erg op tegen de reis. Maar voor de drie jaar oude Billy, die nooit verder dan zijn berghut had gekeken, scheen de tocht een opwindend avontuur te zijn. Hij was speciaal onder de indruk van de eenvoudige smalle brug die de rivier overbrugde tussen Louisville, Kentucky en New Albany, Indiana. - Nog eens 16 kilometer naar het noorden bracht hen naar hun nieuwe thuis: het stadje Utica in Indiana.

Op 27 mei 1912 baarde Ella haar vierde zoon en gaf hem de naam Melvin. Charles werkte die zomer voor een plaatselijke boer. Het was dodelijk vermoeiend werk. Soms moest hij twaalf uur op een dag ploegen, achter een paard aan sjokkend, zwetend onder een verzengende zon. Meer dan eens kwam hij thuis met zijn overhemd op de rug ingebrand door de zon en moest Ella het overhemd afknippen met een schaar. Toen de maïs opkwam, bracht Charles de dag door met een ganzenhals schoffel, de kruipplanten tussen de rijen weg schoffelend. In het begin had hij blaren op zijn handen en bloedde het; later kwam er eelt op dat zo hard was als leer. Dit alles verdroeg hij voor een schamele 75 dollarcent per dag.

Dat najaar ging hij weer terug naar het houthakken; het kwam bij hem meer natuurlijk over als het boerenwerk. Hij was in de bossen opgegroeid en was op jonge leeftijd met het houthakken begonnen. Alhoewel hij maar 70 kilo woog, was Charles

zo zwaar gespierd , dat hij een houtblok van 400 kilo helemaal in z'n eentje op een kar kon laden. Maar naarmate de winter naderbij kwam, begon Charles zich ongemakkelijk te voelen. Ze woonden met z'n zessen in een één-kamer hut, niet groter en niet zo goed gebouwd als de blokhut die ze achtergelaten hadden in Kentucky. Het houthakken zou hem dwingen om weken achtereen weg te zijn bij zijn gezin. Omdat hij niet wilde dat zijn vrouw zo zou lijden als in de vorige winter, begon Charles uit te kijken naar een betere situatie.

Het voorjaar van 1913 kwam voordat Charles iets permanents had gevonden. Hij kreeg een baantje in Jeffersonville, Indiana, werkend voor meneer Wathen – een multimiljonair die de eigenaar was van de Wathen Distilleerderijen en mede-eigenaar van een professioneel basketbalteam, de Louisville Colonels. Charles werd in dienst genomen als privé-chauffeur, omdat hij zo goed met paarden kon omgaan. De baan bracht niet veel op in kontanten, maar bood aanzienlijke nevenvoordelen - namelijk een woning op meneer Wathens land om vrij van huur in te wonen. De plek was inclusief een twee-kamer blokhut, een oude schuur, een groot stuk tuin en een kleine akker, waarop Charles ten eigen bate kon planten. Ook had meneer Wathen een melkveehouderij vlakbij, en Charles kon elke avond een emmer melk mee naar huis nemen - geen gering voordeel voor een vader met vier opgroeiende jongens.

Jeffersonville was een stad zes kilometer ten noordoosten van New Albany, aan de weg langs de rivier die ter plaatse de Utica Pike werd genoemd. Meneer Wathen woonde elf kilometer buiten de stad, op een groot landgoed. De hut waar Charles naar verhuisde, lag op een heuvelflank met uitzicht over de rivier de Ohio. Verweerde planken dekten de buitenmuren van het bouwsel af, en vanbinnen vulde modder de kieren tussen de houtblokken. De hut had een aarden vloer, twee kamers, en een slaap-vliering tussen de dakspanten boven één van de kamers. De ladder naar de vliering was gemaakt van twee boomstammetjes. In het midden van de vloer van de ene kamer was

een afgezaagde boomstronk gerold en bovenop de stronk lagen vlakke stenen. Hier bovenop stond een houtkachel, gemaakt van een leeg olievat. Voor het koken gebruikte Ellen een klein potkachelkje. Ze hadden zelfs een petroleumlamp als verlichting. Alles in aanmerking genomen, was het een grote verbetering vergeleken met de een-kamer hut die hen in Utica onderdak had geboden.

Op de heuvelflank voor de hut, liet een appelboom zijn takken hangen over een klein beekje. Het koele water van de beek diende tijdens een groot deel van de zomer als koelkast, voorkomend dat blikjes melk, karnemelk en boter te snel bedierven. (Room kon Charles er niet bewaren; daarvoor had hij teveel kleine Branhams die er op belust waren het weg te kapen.) Het beekje voorzag het huis van water tot midden augustus, wanneer het tenslotte zou opdrogen. Dan zouden ze hun water uit de bron moeten pompen, die zich beneden bij de schuur bevond en het de heuvel op dragen naar het huis.

Billy hield van het murmelende beekje. Er hing wel een kalebas-nap aan een spijker, die in de stam van de appelboom was geslagen, maar Billy gebruikte hem zelden. Hij hield ervan om op zijn buik in het warme gras te liggen, z'n lippen naar het water te brengen en zijn maag vol te zuigen. Dan zou hij een kruiik vullen en die naar zijn vader op de akker brengen.

Charles kwam voor het avondeten altijd uitgehongerd naar huis van de akker. Omdat ze in huis geen sanitair hadden, zou hij zich achter de hut wassen, waar tegen een appelboom aan een bank was gemaakt. De bank was gewoon een plank van de schuur die aan de stam was gespijkerd, met aan de andere kant een plank als poot, en een schuine plank er onder, om de bank stevigheid te geven. Alle vier jongens zouden op een rij achter papa staan om zich te wassen. Wanneer Charles de mouwen van zijn eigengemaakte overhemd oprolde om zich in te zepen, zouden zijn spieren bewegen en zwellen. Billy keek er trots naar en dacht: "Dat is mijn papa. Hij is sterk. Hij zal honderd jaar lang leven. Wanneer ik een oude man ben, zal ik nog steeds kijken

naar mijn papa met dikke spieren.” Charles was slechts 1 meter 75 lang. Billy had zijn vaders donkere, golvende haar en goed uiterlijk geërfd, maar niet zijn krachtige bouw. In plaats daarvan was Billy slank en pezig taai zoals zijn moeder.

Vervolgens was het Billy's beurt om zich te wassen. Hij deed zijn uiterste best om de zelfgemaakte loogzeep uit zijn ogen te houden. Eén keer een lesje leren was genoeg. Hij droogde zich af met een handdoek die zijn moeder had gemaakt van een lege maïsmeelzak. De handdoek was ruw en ongemakkelijk, dus depte Billy maar een beetje. Boven de wasbank werd een stuk van een gebroken spiegel tegen de boom gehouden door vijf omgebogen spijkers. Billy schuifelde de bank op om zichzelf te zien, zodat hij de blikken kam kon gebruiken om zijn weerbarstige lokken glad te trekken.

Charles had hun eettafel en banken getimmerd van oude schuurplanken. De banken zagen er uit als kerkbanken. Billy zat altijd naast zijn vader bij het avondeten. Bonensoep was vaste kost, samen met maïsbrood, gekookte uien en karnemelk. Ella zou het maïsbrood bakken in een pan, het dan op een bord leggen en het bord de tafel rond laten gaan, zodat ieder er een stuk vanaf kon breken als het voorbij kwam. Billy nam altijd een rand, omdat daar veel korst aan zat en hij hield ervan om maïsbroodkorsten in zijn soep te dopen.

OP 4 MEI 1914 kreeg Billy weer een broertje, Edgar Lee Branham. Gedurende de volgende paar jaar verliep Billy's leven in een comfortabel patroon. Elke zaterdagmiddag leende zijn vader van meneer Wathen een muildier en een huifkar, laadde hij het gezin in, en maakten ze een tocht van elf kilometer om in de stad boodschappen te doen. De vier jongste Branhams hobelden achterin heen en weer op een hoop stro, maar Billy kreeg het voor elkaar om voorop op de bok mee te rijden, bij zijn vader en moeder. Billy was altijd opgewonden bij de gang naar de winkel, want hij wist precies wat er zou gebeuren. Charles, die \$3,50 per week verdiende, besteedde dikwijls \$3,00 daarvan in

de kruidenierswinkel. Gewoonlijk troonde hij een zak bruine suiker mee of gezouten soda-crackers; maar meestal kocht hij eerste levensbehoeften zoals bonen, aardappelen en maïsmeel - het soort voedsel dat lang goed bleef. Nadat Charles zijn rekening had betaald, zou meneer Grover, de kruidenier, hem een zak pepermuntstokjes geven voor zijn jongens.

Achterin de kar keken vijf paar begerige ogen toe, als papa vier pepermunt stokken gelijkelijk verdeelde onder zijn vijf jongens. De vier jongste Branhams begonnen meteen aan hun stokje te zuigen tot er nog maar een schijfje van over was. Maar Billy was slim. Hij zoog een poosje aan de zijne, rolde toen zijn suikergoed in een stukje van een kruidnierswarenzak afgescheurd bruin papier en stopte hem dan in zijn zak. Hij had hem later nodig.

Op zaterdagavond vulden ze de grote cederhouten wastobbe met heet water en namen ze hun wekelijkse bad, de een na de ander, zonder dat het water werd verschoond. Ella schrobde Billy hard met loogzeep, en zei dan: “Ik wil je zo schoon zien als een gepelde ui.” Dan wreef ze hem droog met een meelzakhanddoek totdat het voelde alsof zijn huid eraf was. Ze wist dat Billy geen afgewogen dieet at, dus liet ze hem elke week na zijn bad een lepel vol Castor motorolie drinken, waarvan zij geloofde dat het zou helpen om verkoudheden te voorkomen. Billy keek naar die grote lepelvol, gevuld met vette Castor-olie en smeekte: “O, mama, alstublieft, laat het me niet innemen. Het maakt me zo misselijk. Ik kan het niet verdragen.”

Ze antwoordde: “Als het je niet misselijk maakt, zal het je ook helemaal geen goed doen.”

Billy kneep zijn neus dicht en nam de lepelvol in zijn mond, probeerde het door te slikken, kreeg een brok in z'n keel, begon over zijn hele lichaam te beven en slaagde er tenslotte in om het binnen te krijgen.

‘s Zondags kookte Ella ‘Mulligan Stampot’: knollen,

wortels, kool, aardappels, bonen, maïsmeel en een bonk rundvlees; alles samen gekookt in de pot. Van wat er over was, aten ze twee of drie dagen.

Op maandag waste Ella buiten de hut kleding in een grote ijzeren ketel boven een open vuur. Billy moest, omdat hij de oudste was, acaciatakken hakken voor het vuur. Ook werd er van hem verwacht, dat hij de ketel vulde met water - een moeilijk karwei voor een jongen van zijn leeftijd en grootte.

“William”, riep ze.

“Ja, mama.”

“Ga naar de beek en haal een emmer water.”

Billy bedacht wat een inspanning die zware cederhouten emmer was voor zijn schouder, zelfs al was hij maar half vol. Hij tastte in zijn broekzak naar dat in een papiertje gerolde pepermuntsnoepje. Toen vond hij zijn broertje Edward, en zei “Humpy”, - Billy noemde zijn broer vaak Humpy - “Ik zal je zeggen wat ik zal doen. Ik zal je aan dit zuurtje laten likken tot ik tot tien heb geteld, als jij die emmer water voor me zult gaan halen.” Edward zorgde met genoeg voor het water en Billy beloofde hem door het pepermuntstokje uit te steken. Billy begon te tellen: “Een, twee, drie...”

Edward, likkend zo hard hij maar kon, jammerde: “Niet zo vlug. Je telt te vlug. Opnieuw beginnen.”

Billy begon opnieuw en Edward kreeg een paar extra likken binnen. Toen rolde Billy het pepermuntstokje weer in, en stak hem weer in zijn zak. Er waren andere karweitjes te doen op maandag, maar zolang zijn suikergoed het uithield, kon Billy het kalmpjes aan doen.

Op wasdag gebruikte Ella een lange, platte notenhouten stok om mee te roeren in de kookketel en het wasgoed eruit te vissen wanneer het klaar was. Ze bewaarde de stok, hangend aan een spijker, net binnen de deur van de hut. Die notenhouten ‘peddel’ diende meerdere doelen. Ella sloeg er hobbels mee uit stromatrasen, dan streek ze er weer de gestikte dekens mee

glad. Charles gebruikte hem óók: als roede voor een terechtwijzing. Soms, als een van de jongens iets had uitgehaald en een pak slaag verwachtte, zou de notenhouten stok op mysterieuze wijze verdwijnen. Charles slaagde er altijd in, om het er ook zònder af te kunnen. Dan gebruikte hij in plaats daarvan zijn aanzetrium voor het scheermes, gemaakt van een oude broekriem, of anders gebruikte hij de laadstok van zijn geweer. Alle kleine Branhams kregen een ‘opleiding’ buiten onder het afdak waar het hout lag, zo hard als ze konden om hun vader heen rennend, terwijl hij hun achterste rood liet aanlopen. Charles noemde dit: “De duivel uit ze slaan.”

Op een keer broedde Edward een ondeugend plan uit. “Billy,” zei hij: “Mama en papa zijn aan het schoffelen in de tuin. Als jij naar binnen gaat en wat suiker haalt, dan zal ik de crackers halen en zal ik je ontmoeten in de schuur.” Dat klonk Billy wel redelijk in de oren. Ella bewaarde de bruine suiker in een kistje in de hut. Ze mengde het dikwijls met water om stroop te maken voor hun ontbijtpannekoeken. Billy glipte de hut binnen, groef een grote handvol suiker uit en begon de richting van de schuur op te gaan.

De tuin lag halverwege de heuvel, tussen het huis en de schuur. Charles kwam even omhoog van z’n schoffel, zijn voorhoofd afwissend met z’n rood-wit geblokte zakdoek. Hij bemerkte zijn oudste zoon, die zijn arm stijf hield, alsof hij iets verborg. Charles zei: “Waar ga je heen, William?”

“Ik ga naar de schuur.”

“Wat heb je in je hand?”

Billy dacht: “Oh, oh!” Hij probeerde het te ontwijken: “Welke hand?”

Charles zei: “Kom hier.”

Billy wilde een lange tijd daarna helemaal geen suiker meer.

LAAT IN AUGUSTUS 1916, nadat een door stoom aangedreven dorsmachine was klaargekomen met de graanoogsten te

verwerken, stopte Ella nieuw stro in al haar matrasovertrekken.. Die avond, kort nadat de jongens naar bed waren gestuurd op de vliering, begon Billy te schreeuwen alsof een toverheks zijn wang had aangeraakt. Ella schoot als een pijl uit de boog naar de ladder en riep: “Billy, wat ter wereld is er met jou?”

“Mama, er zit iets bij me in bed!”

“Het is gewoon een sprinkhaan die er bij ingekomen is met het nieuwe stro. Nu, hou je gemak en ga slapen.”

“Mama, ik kan niet gaan slapen als dat beest hier rondspringt.”

Ella nam de petroleumlamp in de hand en klom naar de vliering, zodat Billy genoeg licht had om de zijkant van zijn strozak te kunnen openen, in het verse stro kon omgraven en de hinderlijke sprinkhaan vinden. Hij hielp hem een handje om buiten te komen door hem door een spleet te drukken waar het dak niet gelijk liep met de muur.

Later, toen ze het aan Charles vertelde, moest Ella grinniken om het voorval. Maar ze kon haar man niet vertellen over haar diepe bezorgdheid om Billy. De jongen was onlangs opstandig geweest en het eten bekwam hem ook niet goed. Meer dan eens in de afgelopen maand had hij geklaagd, dat zijn maag van streek was en over oprispensd maagzuur. Was hij nerveus, omdat hij spoedig zou beginnen met naar school te gaan? Of zat hij ergens anders mee? Zou het verband kunnen houden met dat zijn vader dronk?

In september gingen Billy en Edward samen voor het eerst naar school. Billy was zeven-en-een-half jaar oud. Al was hij elf maanden ouder dan zijn broer Edward, wat grootte betreft zouden ze voor tweelingen hebben kunnen doorgaan; Edward was alleen een tikkeltje kleiner.

Billy had geen kleding voor school. Gedurende de zomer was hij op blote voeten gegaan en zonder overhemd, met een opgelapte en gescheurde overall aan. Het gezin kon zich geen nieuwe kleding veroorloven, dus improviseerde Ella: ze nam de

jas die Charles had gedragen op hun trouwdag, knipte hem in stukken, en naaide er een broek van. Charles kwam thuis met witte sokken en een paar gebruikte tennisschoenen, die hoewel ze nauwelijks pasten, Billy's garderobe compleet maakten.

Toen Ella klaar was met hem aan te kleden voor zijn nieuwe avontuur, zei ze: "Nah. Nu, laten we je eens bekijken." Ze stapte achteruit, om beter te kunnen zien. Zijn blote ribben lieten hem er zo klein en vel over been uitzien; en hij zag er zo uit als een jongetje uit een achterstandsbuurt met zijn borstelige haar dat in zijn nek hing, zijn zelfgemaakte broek, en z'n tweedehands tennisschoenen. Ella glimlachte en zei: "Of jij er niet uitziet als een armetierige Kentuckiër." Ze had het beste gedaan wat ze kon, met dat wat ze had. Ongelukkigerwijs moest haar oudste zoon naar school zonder overhemd.

Zo tippelden Billy en Edward op een kille septembermorgen in 1916 de rivierweg af naar de Utica Pike School: een typische één-lokaal plattelandsschool, gelegen tussen de heuvels; in het zicht van de rivier de Ohio. Gedurende vele jaren zou mevrouw Temple zijn onderwijzeres zijn. Ze gaf les aan alle acht leerjaren, met leerlingen die in leeftijd varieerden van 6 tot 15 jaar.

Op school leerde Billy meer dan de 'de drie R's' van 'Riting, Reading & 'Rithmetic (schrijven, lezen & rekenen). Plotse-ling verbreedde zich zijn kijk op de wereld. Omdat hij in een klaslokaal zat, had hij tijd om zichzelf te vergelijken met de andere kinderen. De verschillen waren schrijnend. Dit waren plattelands jongens en meisjes zoals hijzelf, maar de meesten van hen droegen mooie kleding en schoenen die pasten. En ze droegen allemaal een overhemd. Tussen de middag aten de andere kinderen boterhammen en hadden koekjes of cake als toetje. Billy at bonen. En op sommige dagen at hij helemaal geen mid-dageten. Hij begon te beseffen dat hun gezin arm was.

Van aanvang aan werd Billy door de oudere jongens ge-brandmerkt als een buitenstaander. Ze noemden hem een

'*corncracker*' (de spotnaam voor een Kentuckiër) en plaagden hem omdat hij raar praatte, met een boers accent, dat kenmerkend is voor de mensen uit de heuvels van Kentucky. En ze lachten hem uit omdat hij er zo haveloos uitzag.

Een paar weken nadat de school was begonnen, besloten Billy en een paar andere jongens van zijn eigen leeftijd om een middagje te gaan vissen in de '*ijsvijver*' achter de hut van de Branhams. Ze noemden het de *ijs*-vijver, omdat meneer Wathen er elke winter ijsblokken uitzaagde, de blokken opsloeg in zaagsel, en ze dan in de zomer gebruikte om ijskasten in zijn melkfabriek koel te houden. Billy was opgetogen dat deze jongens hem in hun plannen hadden betrokken. Niet alleen hield hij van vissen, maar hij verlangde ernaar om déél te zijn van de 'bende'.

Na schooltijd rende Billy naar huis, popelend om zijn eigengemaakte hengel van de vliering af te halen. Zijn tennischoenen pasten hem niet goed en dat maakte dat zich een pijnlijke likdoorn ontwikkelde op zijn grote teen. Die dag op school had hij al zijn gedachten al bij de likdoorn gehad. Elke keer als hij zijn voet bewoog, kwelde de likdoorn hem zo zeer, dat hij zijn aandacht niet bij zijn schoolwerk kon houden. Nu, in zijn opwinding en gehaastheid, schoof hij de pijn gemakkelijk aan de kant. Hij schoot de hut in en had net een voet op de stammetjes ladder gezet of hij voelde dat een krachtige hand hem bij de schouder pakte. Zijn vader draaide hem om.

"Billy, ik heb een belangrijk karwei voor je te doen vanmiddag. Ik wil dat je vanmiddag water voor me naar boven haalt voor de ketels.

Billy's hart en benen versteenden. "Maar papa, ik zou vanmiddag gaan vissen met mijn vriendjes."

"Je kunt morgen gaan vissen. Ik sta op het punt om een partij graanwhisky af te tappen vanavond en ik loop achter. Ik moet genoeg water in het schuurtje hebben om die spiraalbuizen koel te houden. Je bent oud genoeg om te werken, en ik heb je hulp nodig. De emmers zijn ginds bij de schuur; ze staan naast de pomp. Nu ga door naar boven en doe je andere kleren aan. Ik

zal buiten achter in het schuurtje zijn om de distilleerketels klaar te maken.”

Langzaam begon Billy de ladder op te gaan, zijn hoofd afwendend opdat zijn vader zijn tranen niet zou zien.

“En onthoud”, voegde Charles er aan toe: “mondje dicht. Geen woord hierover tegen wie dan ook.”

”Ja, papa.”

Alhoewel er pas in 1919 vóór het Nationale Drankverbod zou worden gestemd, hadden bepaalde staten al in 1906 anti-drankwetten ingesteld. Al in 1916 was Indiana een ‘droge’ staat. Charles kon niet zonder zijn whisky. Aangezien hij niet genoeg geld had om het op de zwarte markt te kopen, hadden hij en een buurman, meneer Dornbush, een distilleerketel gebouwd in het schuurtje achter het huis, om hun eigengemaakt brouwsel te stoken. Nadat ze wat ze over hadden verkocht hadden aan dorstige burens en een beetje extra geld op zak hadden, waren ze tot het besluit gekomen om een tweede ketel te bouwen. Vanavond zouden ze beide distilleerketels gaan opstoken en alles moest klaar zijn.

Billy zat lange tijd op zijn stro matras; voelde met elke hartslag de likdoorn in zijn voet bonken. Tenslotte verzamelde hij genoeg kracht om zich om te kleden. Met een geweldige zucht van verlichting schopte hij zijn schoenen uit. Uit zijn schoolbroek stappend, wrong hij zich in zijn oude zeeltjes-overall. De schouderbanden van stof ontbraken en nu werd de overall omhoog gehouden door zeilgaren, met spijkers als knopen. De spijkers gingen gemakkelijk door de knoopsgaten in het bovenstuk en, als ze opzij werden gedraaid, gingen ze er niet uit. Vervolgens pakte hij zijn voet in, wat inhield dat hij een maïskolf nam en die onder zijn pijnlijke teen bond om hem uit het vuil te houden.

Langzaam klom hij de ladder af en hompelde de heuvel af naar de put bij de schuur. Twee melasse-stroop-emmertjes stonden naast de schacht van de pomp. Billy pompte ze vol. Elk

emmertje had een inhoud van ruim twee liter water en het was alles wat zijn zeven jaar oude spieren konden hebben: om ze op te tillen aan hun eraan gefabriceerde touwhengsels.

De middag was warm en volkomen rustig. Geen zuchtje wind bewoog het droge, gele gras. Terwijl Billy het pad begon op te lopen, hoorde hij gelach komen uit de richting van de *ijsvijver*, niet zo ver daar vandaan. Zijn vriendjes waren er al, vis-send, grappen makend; een fijne tijd hebbend. Billy's teleurstelling ontladde zich in een stortvloed van tranen.

Halverwege de heuvel op, ter hoogte van de tuin, ging Billy zitten om uit te rusten in de schaduw van een grote zilverpopulier. Modderige strepen liepen over zijn wangen waar tranen langs gebiggeld hadden. Hij kreunde: "Is het niet vreselijk, al die jongens zijn daarginds aan het vissen en ik moet thuis blijven en water dragen." - Hij hoorde een geluid, alsof er bladeren ruisten in de wind - *woessssh*. Maar Billy kon geen briesje voelen. Hij dacht: "Wat is dat?" - en hij keek om zich heen. De bladeren, die net waren begonnen te bruinen, hingen volkomen stil. Nergens kon hij ook maar een spoor van wind zien. Hij ging door met mokken: "Hun papa's doen dit niet. Waarom zou ik water moeten dragen naar deze jenever-ketels?"

Weer kon hij bladeren horen ruisen. Hij stond op en keek omhoog tussen de takken boven hem, maar hij kon niets zien bewegen. Hij schreeuwde er nog een paar klachten uit, pakte toen zijn emmers op en begon het pad op te lopen, waarbij zijn 'gekolfde' teen een eigenaardig spoor achterliet in het stof van het paadje. Hij had nog maar een klein stukje gelopen, of hij hoorde dat geluid opnieuw *-woessssh-* luider dan tevoren. Billy draaide zich om, en deze keer zag hij het. Een wervelwind dwarrelde in de takken, halverwege bovenin de boom. Dat was op zichzelf niets bijzonders. Wervelwinden zijn normaal in het najaar. Hij had ze dikwijls door de velden zien tollen, dorre bladeren oppikkend, en ze meevoerend. Maar die wervelwinden verplaatsten zich altijd ergens heen; altijd in beweging over de grond. Deze wervelwind scheen op één plek vast te zitten. Ge-

boeid keek Billy naar de groene, bruine, en gele bladeren die ritselden en dwarrelen.

Plotseling weerklonk er een stem uit de boom - een diepe, weergalmende stem, die sprak: *“Drink nooit, rook nooit, noch verontreinig je lichaam op welke wijze ook. Er zal een werk voor je te doen zijn, wanneer je ouder wordt.”*

Billy hoorde de woorden net zo duidelijk alsof het zijn vader was die sprak - maar het was niet zijn vaders stem. Hij had nooit zo'n ontzagwekkende stem gehoord. Hij liet zijn emmers vallen en zette het op een lopen naar de hut, z'n longen leeg schreeuwend.

Ella ving hem op in haar armen. “Billy, wat is er? Heeft een slang je gebeten?” Ze dacht, dat misschien, in het voorbij lopen van de tuin, haar zoon op een copperhead had getrapt - een giftige slang die algemeen voorkwam in dat gebied.

Afb. 1 Landschap in de omgeving van de boerderij van meneer Wathen aan de Utica Pike-weg bij Jeffersonville-Indiana

“Nee, mama” stamelde hij, terwijl hij naar beneden wees, de heuvel af, in de richting van de tuin. “Er zit een man in die boom daar.” “Oh, Billy, Billy. Kom nou. Ben je gestopt en in slaap gevallen?”

“Nee, mama. Er zit een man in die boom en hij vertelde

mij om niet te drinken of te roken.”

Ella moest er om lachen. Ze knuffelde haar zoon en kuste hem op zijn voorhoofd, proberend om zijn zenuwen tot bedaren te brengen. Maar Billy bleef hysterisch en wilde maar niet kalm worden. Ze legde hem in bed, haastte zich toen naar de dichtstbijzijnde buurman die een telefoon had en belde een dokter. Na het verhaal te hebben aangehoord, zei deze arts: “De jongen is gewoon nerveus. Daar zal hij overheen komen.”

Die avond herhaalde Billy zijn verhaal bij het avondeten. “Er zit een man in die boom en ik hoorde wat hij me vertelde. Ik zal daar nooit meer langs gaan.” En hij dééd het nooit. Vanaf die dag wanneer hij ook maar naar de schuur ging, zou hij de populier ontwijken, zo ver mogelijk rondlopend langs de andere kant van de tuin.

TWEE WEKEN LATER waren Bill en Edward voor de hut met knikkers aan het spelen onder de appelboom, toen Billy iets eigenaardigs over zich voelde komen - een druk die zijn huid deed tintelen, alsof een of andere soort ongeziene energie hem omringde. Hij keek op. Op een of andere manier leek de rivier de Ohio dichterbij dan ze tevoren was. Terwijl Billy de rivier langs staaarde in de richting van Jeffersonville, veranderde de wildernis voor zijn ogen. Er vormde zich een brug, die vanaf de oever de rivier overspande, stukje voor stukje, in versneld tempo gebouwd wordend. Ze was niet zoals de lage, platte bruggen waar over hij was overgestoken toen hij naar Indiana was verhuisd. Deze brug leek reusachtig, met een kolossale ijzeren hangconstructie er boven. Billy had nog nooit zoiets dergelijks eerder gezien. Aandachtiger kijkend, merkte hij dat er hoog boven op de bovenbouw mannen werkten. Toen zag hij een spant breken. Mannen tuimelden in een vertraagde beweging van de balk af. Billy telde ze terwijl ze vielen. Zestien mannen zag hij in het donkere water beneden verdwijnen.

Hij liet z'n knikkerzak vallen en Billy stoof op huis aan; onbedaarlijk schreeuwend. Ella deed haar best om hem te kal-

meren. Toen hij tenslotte zijn verhaal kon vertellen, zei ze: “Billy, je hebt het gewoon gedroomd.”

Billy hield vol: “Nee, mama. Ik kreeg dit vreemde gevoel, en toen keek ik op, naar de rivier, en ik keek er precies naar! Ik zag het! O, mama, ik ben bang.”

Charles gaf zijn mening: “De jongen is gewoon nerveus, precies zoals de dokter zei.”

Maar Ella was daar niet zo zeker van. Ze herinnerde zich een dag, vier jaar eerder, toen Billy iets had gebrabbeld over een vogel, die hem vertelde dat ze dichtbij New Albany zouden wonen. Vreemd genoeg was dat uitgekomen. Een brug over de rivier? Zestien mannen die stierven? Wat als het op een dag zou gebeuren?

Ella schreef het voorval op, met de gedachte: “We zullen zien...”

* * *